

raadet og i disses Sted valgt tre Mænd, der næppe kunde skrive deres Navne. Ved sidste Sparekasse-møde i Tommestrup havde de udstemt Godsforvalteren af Direktionen, skønt det særlig var ham, man kunde takke for Sparekassens gunstige Status. Og inde i Rigsdagen? Gud bedre det! Bønder og Bønder og ikke andet end Bønder!

Og endda blev de nede i Skibberup ved at synge „Frem, Bondemand, frem“, saa det kunde løbe én koldt ned ad Ryggen, naar man tænkte derpaa!

.... Han gik ind igen i Butikken og lod her som sædvanligt sit onde Lune gaa ud over Butiksdrengen Ludvig, et magert og kælderblegt Københavnerbarn, der „ved Guds Styrelse“ — som Villing med sit Hang til højtidelige Talemaader udtrykte sig, og hvormed han sigtede til et Avertissement i Adresseavisen — fornylig var bleven betroet til hans Varetægt.

„Snyd Næsen, Dreng!“ raabte han forarget til den fortunlet udseende Fyr, der som i rystende Angst havde forputtet sig inde i Bodens mørkeste Krog, hvor han sad med en Spølkumme Kaffe i den ene Haand og en Fedtebrødsskive i den anden. „Sidder du ikke dér med et helt Firskillingslys hængende ned fra Næbet! Og altid skal du sidde og mæske dig, saa det er ligefrem uappetitligt